

[Handelsministeren.]

erhvervsfremmende foranstaltninger, ved jeg, af finansministeren vil søge et sådant lovforslag gennemført.

Fru Dagmar Andreasen pegede på, skal vi sige den bevidste drejning med hensyn til investeringsobjekter, at vi skulle passe på i dette samfund ikke at bruge for meget på forbrug, der måske ikke var særlig nyttigt, og derved få for lidt penge til f. eks. industriinvesteringer og erhvervsinvesteringer i det hele taget. Hun pegede på, at det desværre i dag er mere attraktivt at investere i jord end i produktion. Jeg vil godt gentage en tidligere betragtning om, at vi vel nok i en inflationslignende situation skal sige, at hvis det er mere attraktivt at investere i jord, må vi gøre det lige så attraktivt at investere i industrien. Vor situation er nu nok, at vi skal prøve at gøre jordspekulationen mindre attraktiv, så tingene bliver mere ligestillet, og det håber og tror jeg da at der er den fornødne vilje til også i denne regering.

Så må vi vel erkende, at vi har en forskellig opfattelse af begrebet økonomisk demokrati, og der er ingen grund til at tilsløre denne forskel. For fru Dagmar Andreasen fremtrådte økonomisk demokrati som en opsparingsordning, som en fordelingsordning, som en ordning, hvorigennem man kunne sprede ejendomsretten, og denne holdning er både sympatisk og acceptabel. Jeg har ikke noget som helst imod den, men den lever ikke op til socialdemokratiets ideelle opfattelse af økonomisk demokrati, som er et økonomisk demokrati, ja, mere end det, idet det også er medejendomsret og en dertil knyttet medbestemmelsesret. Jeg tror, at udviklingen vil vise, at denne holdning svarer til den demokratiske udvikling, ikke bare i dette land, men i mange andre lande, og derfor håber jeg stadig væk, at vi gennem mere åbenhed og gennem en udvidet drøftelse af denne problematik kan nå til en større enighed på dette område.

Så blev jeg spurgt af såvel fru Dagmar Andreasen som af hr. Frandsen om min holdning til privat initiativ kontra statslig aktivitet, og jeg er ked af at måtte skuffe begge, for jeg er hverken ensidigt tilhænger af privat initiativ eller ensidigt tilhænger af statslig direktion. Jeg er tilhænger af, at et

sundt privat initiativ tilfører samfundet værdier, og jeg er tilhænger af, at dette både af hensyn til erhvervslivet og af hensyn til samfundet sker gennem en samfundsmæssig samordning, som jeg anser for ubetinget nødvendig i et så kompliceret samfund som det, vi længe har levet i, og ikke mindst i et så kompliceret samfund som det, der følger af vor EF-tilslutning. Der er for mig ikke nogen tvivl om, at det er en absolut forældet problemstilling at skille erhverv og samfund ad — jeg må lige sige, at det gjorde fru Dagmar Andreasen heller ikke — men det er en nødvendighed at foretage en samfundsmæssig samordning uden at berøve det private erhvervsmæssige initiativ dets virkelyst og dets trang til nye landvindinger, så længe disse landvindinger er sunde og samfundsmæssigt acceptable.

Hr. Frandsen betragtede den redegørelse, jeg har givet, som en status over erhvervspolitikken. Det er jeg enig med ham i. Det var en meget bredt anlagt status. Jeg synes også, at den debat, vi har haft, har markeret, at det ikke så meget var handelsministerens ressort, man ville have diskuteret, for dér markeredes enigheden jo stadig stærkere, som det var de udefra kommende påvirkninger af erhvervspolitikken samfundsomøkonomisk og på anden måde.

Hr. Frandsen nævnte, at der var kommet andre toner ind i debatten efter EF-tilslutningen. Jeg skal ikke blande mig i, om andre måtte have skiftet tonehøjder, men jeg vil godt sige, at jeg fra første begyndelse, når vi drøftede EF, har sagt, at mens landbruget ville få nogle meget betydelige gevinster fra den ene dag til den anden, noget, der er blevet bekræftet i disse uger og måneder, ville det, industrien og byerhvervene fik, være nogle chancer for at udnytte deres konkurrencedygtighed, hvis de var dygtige nok. Men jeg mener allerede i dag, at vi kan konstatere, at EF-tilslutningen har skabt en række nye konkurrencemuligheder, og at dansk erhvervsliv er dygtigt nok til at udnytte dem og allerede drager fordele deraf til gavn både for dem selv og for det danske samfund.

Så synes jeg også godt, jeg vil have lov til at sige, at for mig ligger der en anden værdifuld ting i disse nye konkurrencemuligheder for dansk erhvervsliv, nemlig at det har gi-